

# Knus individualismen og det borgerlige egoet!

*Bilde: Engels' karikatur av de småborgerlige, hyperindividualistiske ung-hegelianerne, lakonisk omtalt som «die freien».*

Alle revolusjonære vokser opp i det systemet vi stiller oss i opposisjon til. Vi vokser opp med en klassebakgrunn og en klassesetilhørighet som preger vår tenkning. Vi vokser opp i et borgerlig samfunn der borgerskapets tanker er de herskende tankene.

Dermed vokser vi opp sterkt preget av den kapitalistiske individualismen, og hvor det er det borgerlige egoet som dyrkes. Liberalismens kamp mot de gamle tidenes kollektiver (ætten, stammen, storfamilien, føydale forhold) ble ført under den borgerlige individualismens fane. Karl Marx påpekte at dette var en falsk frigjøring, og at frihet "betyr innafor de nåværende borgerlige produksjonsforholda fri handel, fritt kjøp og salg", og at dette ikke er frihet for proletariatet.

Motsatsen til den borgerlige individualismen er ikke en "radikal individualisme", slik småborgeren ønsker seg. Det er ikke anarkiet, men kollektivet og den enhetlige handlingen som frigjør proletariatet. Stalin sa at anarkismen tror på frigjøring av kollektivet gjennom frigjøring av individet, mens kommunistene ser at bare gjennom at kollektivet frigjør seg blir individet virkelig fritt. Dette er ikke to forskjellige veier til samme mål, men både forskjellig mål og forskjellig vei.

Proletariatets standpunkt, og særlig den proletariske revolusjonæres standpunkt, er den fullstendige underordninga av individet under kollektivet. Det kommunistiske idealet er å forene seg med klassen, med folkemassene og å underlegge seg

en enhetlig disiplin. Vi står for den demokratiske sentralismen, hovedsakelig sentralismen. Enhet er vår styrke. Proletariatets eneste fordel er at vi er den største og sterkeste klassen, men denne styrken kommer bare til uttrykk om den forenes i felles kamp, i felles handling. Et flertall som er splitta, er ikke et flertall, bare mange sprikende mindretall.

Hele vår klasses historie om kamp, viser at vi vinner når vi forener oss under en sentralisert ledelse som stiller seg i spissen for revolusjonen. Og motsatt, vi kan bare tape når ledelsen likvideres eller skilles fra massene, og fienden utnytter våre forskjeller og vår eventuelle forvirring til å splitte oss.

Å forene seg betyr å underkaste seg. Det betyr ikke at du alltid gjør hva du vil når du vil. Det betyr å forkaste ens borgerlige ego, ens ambisjoner på vegne av egen person, og å se hvor karrierejaget, kroppspresset og maset om selvrealisering har sitt opphav. Den borgerlige egoismen kommer ene og alene fra den borgerlige produksjonsmåten, fra kapitalismen, med dens særegne fokus på konkurranse, kjøp og salg, tilbud og etterspørsel og den borgerlige illusjonen om "fritt valg", "fri vilje" og "vær din egen lykkes smed".

Det er ikke forenelig med sann revolusjonær og proletarisk organisering å drive sine egne soloprosjekter og fremme sin egen person, på bekostning av den kollektive, forente og organiserte handlingen. Dette er på ingen måte en fordømmelse av de enkeltpersoner, de produktene av dette samfunnet og all sin oppvekst og erfaring, som går sine egne veier og forsøker å gjøre sitt beste for sosialismen og revolusjonen. Det første skrittet er det viktigste skrittet. Å sette seg i bevegelse er forutsetningen for å kunne bidra. Men det neste skrittet må være å forene seg med klassen, å organisere seg med klassen, og å bekjempe individualismen og det borgerlige egoet med alle midler, slik at man kan gå inn i det bevisste fellesskapet der man underordner seg kollektivet, klassens ledelse, og det

revolusjonære lederskapet.

Det kommunistiske partiet er et parti der kommunister forener seg frivillig. Men ved å forene seg gir man bevisst avkall på frivilligheten fra da av. Man forplikter livet til partiet og revolusjonen, og den som gir livet gir frivilligheten på båten.

Vi dyrker ikke kollektivet som et mål i seg selv. Å underkaste seg er ikke en dyd som står over klassene. Det er ikke en "evig moral". Det er et konkret svar på kravet revolusjonen stiller. Vår klasse kan bare slå seg fri gjennom revolusjon. Revolusjon er bare mulig gjennom disiplinert og enhetlig handling, under et fast lederskap. Å underkaste seg dette er å bryte med det borgerlige livet og forkaste det borgerlige egoet. Ikke fordi det er godt i seg selv eller er et mål i seg selv, men fordi det er nødvendig for å nå det storslagne målet om en kommunistisk verden. En verden der alle stater og partier visner vekk sammen med bortvisninga av klassene. En verden der individet er virkelig fritt, fordi hele menneskeheten er befridd fra klassesamfunnet for alltid.

Heller ikke i kommunismen vil individualismen florere på den borgerlige måten. Selvhevdelsen og selvdyrkelsen hører kapitalismen til, og vil forsvinne med den kapitalistiske produksjonsmåten. Engels sa at frihet er innsikt i nødvendigheten. Når vi kjenner alle begrensninger og nødvendigheter, kan vi handle i tråd med disse, og først da er vi virkelig frie.

På veien dit er det virkelig frihet nettopp i å kvitte seg med det borgerlige egoet, det borgerlige presset og jaget, og hengi seg med hele seg til proletariatet og revolusjonen. De undertrykte har gjort seg den samme erfaringen igjen og igjen. Først når man skulder ved skulder med sine kamerater, griper geværet og erobrer makt til sin egen klasse, er man virkelig fri i denne verdenen.